Petőcz András

Az öregasszony, aki valamikor kislány volt

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 29. szám, 2020. július 17.

Persze, ez a „hogyan szolgál a kedves egészsége”, kicsit fura. Ódivatú. Az öregasszony világosan emlékszik arra, hogy akkoriban mondtak ilyesmit az emberek, amikor ő még kislány volt. Gyerek. A háború idején. Akkor kérdezték így a szomszédok az ő nagyszüleit, amikor még a nagyszülei velük laktak. Mielőtt a nagyszülei beköltöztek volna a közelben levő idősek otthonába, hogy ne legyenek terhére a lányuknak az ostrom idején. És ahol aztán megölték őket azok az ismeretlen fegyveresek, a háború utolsó napjaiban.

Jön a negyven év körüli postás, csenget, hozza a nyugdíjat. Mosolyog. A hideg kék szemeivel az öregasszonyra néz, és azt kérdezi, hogy „hogyan szolgál a kedves egészsége, Sára néni?”, közben pedig nyújtja a tollat, hogy itt tessék aláírni. Az öregasszony aláírja. Közben pedig azon töpreng, hol és mikor találkozott ezzel a férfival.

A postással, aki annyira kedves.